

ere afsagte i de enkelte nærmere angivne Fag, og det kunde, som det ærede Medlem sagde, suppleres med et betydeligt Antal flere. Ja, naturligvis, fordi de private Voldgiftsretter i de forskellige Fag have løst Spørgsmaalet om Arbejdsretter, kan jeg godt sige (*N. Andersen*: Mere end det!). Ganske rigtigt, men i hvert Fald det Spørgsmaal have de løst. Der opstaar ikke nu Strid om, hvorvidt en Mand skal have Betaling efter Priskuranten eller ikke. Det ere Arbejdsgiverne og Arbejderne altid enige om, saa vidt det kan paavises med klare Ord; der er ingen Rettergang nødvendig, det klare vi selv. Hvor den paagældende er insolvent, kan Arbejdsretten ikke hjælpe, Voldgiftsretten heller ikke, der er det Hip som Hap, der kan intet gøres, thi hvor intet er, har Kejseren tabt sin Ret.

Saa er der et andet Spørgsmaal, som har været draget frem, Spørgsmaalet om *tvungen Voldgift*. Det var saadant et Guldkorn, den blinde Høne havde fundet, da denne Tanke fremstod her i Tinget. Jeg siger det samme, som jeg sagde, den Gang Tanken fremkom, og jeg tror fremdeles at være i Samstemning med det ærede Medlem for Thisted, at denne Institution ikke vilde passe for vore Breddegrader, aldeles ikke! Man kan ikke tage Ting frem fra Bulgarien, under halvasiatisk Forhold, eller fra Ny Zeeland og plante dem om i dansk Jordbund, det gaar ikke! Lige saa lidt vi her kunne faa Palmer til at gro i fri Luft, lige saa lidt ville Forholdsregler, der passe paa Ny Zeeland, trives her. Det er ganske andre Forudsætninger, ganske andre Arbejdsforhold osv., det drejer sig om nede paa Ny Zeeland, end hos os. Skulle vi have noget godt og sundt paa dette Omraade, skal det vokse ud af de bestaaende Tilstande. Men jeg ved ikke, om det ærede Medlem for Thisted vil fælde den samme afgørende Dom over den anden Del af det Bramsenske Forslag i sin Tid, om *Enighedsskammere*. Jeg taler ikke om Indholdet af dette Forslag, men jeg taler om Tanken deri og gør da opmærksom paa, at man i Sverige har gennemført en Lov, som forekommer mig at være ganske neutral, en Lov, der, om man vil, skaber en Slags Stødpude. Den inddeler Landet i Distrikter, i hvilke Staten ansætter Mæglingsskommisærer. Vort Land er saa lille, at vi vistnok kun behøvede én Kommisær — det tør jeg dog ikke afgøre. Det er da disse Folks Opgave at følge Arbejdsforholdene, gøre sig det til Speciale at

studere Arbejdsforholdene og indgive periodiske Indberetninger til Regeringen derom og at sætte sig i Bevægelse, hver Gang der er Fare for større Arbejdsstandsninger. Jeg har ikke noget indgaaende Kendskab til dette Forhold og ved forøvrigt heller ikke, med hvilke Øjne Arbejderne og Arbejdsgiverne i Sverige se paa denne Ordning, men hvis man vilde have noget nyt indført, kunde jeg nok tænke mig noget i denne Retning. Mener man, at der er for stor Fare ved at lade de to Organisationer slaas og balges om Tingene, og man frygter en Katastrofe, siger jeg: Naar man til Trods for, at Faren neppe er stor, dog vil gardere sig noget ved en Instans, et Forum, hvorunder man eventuelt kan skyde sig ind, saa for mig gerne. Det kunne vi ikke hindre. Men jeg tror, som sagt, at der i dette Øjeblik ikke skulde være nogen Nødvendighed derfor.

Nu vil jeg gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister. Naar han har omtalt denne Sag og sagt, at der var indsamlet en Mængde Materiale, er det da Meningen at lade dette oversætte og henlægge paa Rigsdagens Bord til behagelig Underholdning for ærede Medlemmer? Det kan dog vel ikke være Hensigten. Materialet burde vel i hvert Tilfælde sigtes, og Hensigten kan vel ikke være blot at levere Materiale til behageligt Gennemsyn for Medlemmerne, der maa da ogsaa siges noget om, hvad Materialet skal tjene som Grundlag for. Og i den Henseende vil jeg gøre den Henstilling til den højtærede Minister, om han ikke, da det er et stort Samfundsspørgsmaal, det her drejer sig om, og man om Ting, der ere betydelig mindre vigtige, drager Folk sammen fra forskellige Kanter til Overvejelse af Sagen, kunde finde det rigtigt at nedsætte en Kommission til Behandling af hele dette Emne. Jeg tror nemlig, at det ikke er praktisk, saaledes som i sin Tid en tidligere Minister gjorde, at sende et Forslag til de enkelte Organisationer og spørge om deres Mening. Det bliver altid kun et delvist Svar, man kan faa, det bliver ikke en Behandling af Sagen. Den højtærede Minister har naturligvis altid Adgang til at lave sine Forslag, som han vil, men den flersidige Behandling, en saadan Sag nødvendig skal have, kan den ikke faa, naar man hver fra sin Side sidder og afgiver Betænkning. Derfor tror jeg, at hvis dette Spørgsmaal virkelig skal frem, maa det drøftes paa den Maade, jeg her har nævnt. Og jeg